

I Will Forget This Feeling Someday

Written by Yoru Sumino

ENGLISH EXCERPT

LIFE, IT SEEMS, is a horribly dull thing.

The fact that every single adult always says that their teen years were the best time of their life is proof of that simple fact. To think that one day I'm supposed to look back on these meaningless days with reverence, with jealousy—with the notion that I'll never rise any higher than the place where I currently stand—is a tragedy.

I'd always assumed that everyone around me was burdened by a similar sense of dread, but it seems that is not the case. Every last person manages to find some kind of fulfillment, some kind of consolation in their own way, whether in reading books, listening to music, playing sports, or pouring themselves into their studies.

By following certain basic rules and acquiring certain basic abilities and generally avoiding any extreme hardship, I've been able to survive. Food tastes good, and sleep feels great, but no matter what I do, it's all boring.

It's all so very, very boring.

Every morning I eat breakfast, go to school, walk into my assigned classroom, and sit in my assigned seat. I never share any particularly meaningful exchanges with anyone. I don't make friends, and I don't offend anyone. I just sit at my desk, waiting for the time to pass me by.

Any stimulation makes the boredom all the more apparent. When you wriggle your body, the pain resonates. As long as you remain still, you can get by just being there. All I do is gaze upon the boredom that sits in the back of my mind.

I raise my eyes, taking a quick glance around me.

There is not a single special soul amongst the gathering of thirty unremarkable children in this classroom. Every last one of them is dull—myself included. What sets me apart from them is that I am always keenly aware of just how boring I am. The rest of them live with the illusion that life is a colorful, many splended thing and that they themselves are special. And every one of them grates on me equally.

I find myself at a loss. I feel a swell of anger both for my own aimless self and for those who feel no such confusion.

And yet it seems that these days, when all I can do is curse my own dullness, are supposed to be the height of my life.

Give me a break.

Seriously... Someone, please take my feelings away from me and take me away from this pointless place.

I Will Forget This Feeling Someday

Written by Yoru Sumino

BẢN DỊCH TIẾNG VIỆT

Cuộc sống này, buồn tẻ tới mức khó chịu.

Việc những người trưởng thành luôn miệng bảo rằng thời thanh xuân là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong cuộc đời của họ càng như là minh chứng cho cái sự thật đó. Cứ thử nghĩ mà xem, nếu một ngày nào đó tôi phải nhìn lại những chuỗi ngày vô tri này bằng sự hân hoan, ghen tị- hay phải nhìn lại với quan niệm rằng mình sẽ chẳng thể tiến lên khỏi cái vị trí xã hội hiện tại- quả đúng là bi kịch mà.

Tôi luôn cho rằng những người xung quanh mình luôn bị đè nặng bởi những nỗi sợ, nhưng có vẻ mọi chuyện không phải như vậy. Ai ai cũng cố tìm cho mình những việc để hoàn thành, những sự khuấy khỏa theo cách riêng của mỗi người như đọc sách, nghe nhạc, chơi thể thao hay điên cuồng lao đầu vào học.

Bằng việc tuân theo những quy tắc đơn giản, thu thập những kỹ năng cơ bản và tránh đi những phiền phức không đáng có, tôi đã có thể sinh tồn tới thời điểm hiện tại. Dù cho thức ăn có ngon miệng đến đâu, những giấc ngủ có thoải mái đến nhường nào, hay có làm bất cứ việc gì đi chăng nữa thì tôi đều chỉ cảm thấy một màu tẻ nhạt.

Tất cả đều rất, rất nhàm chán.

Ngày nào cũng quanh đi quẩn lại việc ăn sáng, đến trường, bước tới lớp học được xếp và ngồi xuống chỗ ngồi ấn định. Tôi chưa bao giờ buồn chuyện với ai, cũng chẳng buồn kiếm bạn hay có gây sự hiềm khích với bất kỳ người nào. Cuộc sống căn bản chỉ là ngồi tại chỗ và chờ đợi thời gian trôi đi.

Bất cứ sự hào hứng cũng chỉ như tô điểm thêm cho sự tẻ nhạt này. Cũng chẳng thể nào làm vui nó đi dù có cố rũ bỏ tới mức nào, thế nên cứ ngồi im đó và nhìn chăm chăm vào sự tẻ nhạt đang hiện diện trong tâm trí mình chính là điều tốt nhất.

Ngước nhìn lên, tôi đánh mắt một vòng xung quanh . Chẳng có bất kỳ tồn tại nào nổi bật lên trong cái lớp chỉ biết gom đủ ba mươi đứa trẻ tầm thường này cả. Đứa nào cũng trông chán chường chẳng khác gì nhau, bao gồm cả tôi. Nhưng thứ chia cắt tôi với bọn họ chính là sự tự nhận thức về mức độ tẻ nhạt của bản thân. Trong khi đó bọn họ ai cũng sống trong cái ảo tưởng về thế giới đầy màu sắc này, tuy nhiên có một điểm chung đặc biệt là họ đều có ác cảm về tôi.

Tôi cảm thấy cơn giận càng ngày càng sôi sục lên khi thấy bản thân mình thì mất phương hướng mà những người khác lại không như thế. Đáng ra như những ngày này phải là đỉnh cao của đời người chứ, nhưng những gì tôi có thể làm chỉ là nguyên rửa sự tẻ nhạt của chính bản thân mình mà thôi.

Tha cho tôi đi mà.

Thật sự đấy....Ai đó làm ơn hãy mang tôi ra khỏi nơi chỉ toàn là những thứ cảm xúc vô nghĩa này đi!!